

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ



www.narodnopoziroiste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

**НОВА ДРАМСКА ПРЕМИЈЕРА - „ИЛУЗИЈЕ“, ПРЕМА ДЕЛУ ПЈЕРА КОРНЕЈА
У РЕЖИЈИ НИКОЛЕ ЗАВИШИЋА, ИЗВЕДЕНА С ВЕЛИКИМ УСПЕХОМ НА СЦЕНИ „РАША ПЛАОВИЋ“**



Магично позоришно вече, уз глумачке бравуре и бурне аплаузе одушевлјене публике

На сцени „Раша Плаовић“ 22. марта с великим успехом премијерно је изведена представа „Илузије“, према делу Пјера Корнеја, у режији Николе Завишића, а реч је о новој поставци чувене француске „Комичне илузије“ из 17. века, која доноси вишеслојну игру у игри и то транспоновану у 21. век. Комад је урађен као генерална проба Корнејевог комада, који приказује заплет у глумачкој трупи, која игра једну представу. Дијалози за сцене генералне пробе су дописани и имају донекле документарни карактер, а додат је и позоришни интермецо, без текста.

„Деликатно је радити Корнеја и александринац. Ми смо причу о позоришту, коју је Корнеј дао веома давно, покушавајући да одбрани код грађанства вредност и важност позоришта, транспоновали у 21. век, у другу врсту



уметничког изазова који је заправо стално под лупом и под знаком питања у односу на друге уметничке изазове које глумци имају. Направили смо једну паралелну димензију односа и сукоба која неће везе с Корнејем, али се учишава у Корнеја врло лако и једноставно. Мислим да ће сви који иоле прате уметничку сцену јасно реаговати и схватити о чему се ради. Наша „Илузије“, илузија илузије, покушава да нам уз помоћ Корнеја и његових ликова помери перцепцију и унесе нас у другу димензију, у којој важе другачија правила и ритмови, а која је пре свега отворена и ведрa, разиграна и суманута, врцава и брза,

али са ипак доследном дозом веселе меланхолије“, каже редитељ Завишић који је Народном позоришту, такође, с великим успехом поставио представе „Важно је звати се Ернест“ и „Избирачица“.

Одушевлјена публика дуго је, после завршетка представе, бурним аплаузима и узвицима „браво“ поздрављала изванредну глумачку екипу коју је у улози редитеља и Клендора предводио Никола Вујовић, Милош Ђорђевић је био Глумац и Магамор, Сена Ђоровић Глумица и Изабела, а Анастасија Мандић Глумица и Лиза.

У подели су и Зоран Ђосић (Глумац, Придаман и Жеронт, Немања Стаматовић (Глумац, Доронт и Адраст) и Богдан Богдановић (Глумац и Алкандар).

Редитељ Завишић потписује још сценографију и светло, а у ауторској екипи су и костимографиње Бојана Никитовић и Суна Кажих, композиторка Ања Ђорђевић и драматуршкиња Христина Митић.

У уметничком тиму су и Љиљана Мркић Поповић (сценски покрет), Тамара Пјевић (сценски покрет), Немања Константиновић и Милорад Јовановић (продуценти), Филип Д. Микић (видео рад), Растислав Ђопић (асистент редитеља), Јасна Сарамандић и Марија Мандић (асистенти сценографа), Сања Угринић Мимица (инспицијент), Даница Стевановић и Марија Недељков (суфлери), Урош Јовановић (интернационална пракса, дизајн звука), Милица Топаловић (продуцент на пракси) и Јулија Леваи учесник у програму Уметничке резиденције Европске позоришне конвенције (ЕТЦ).

■ М.Б. ■

Упркос свему, удахнимо уметност!

Будимо одговорни. Заштитимо себе и друге!

#DigitalnaSolidarnost
#BudiOdgovoran

КОРОНА
ВИРУС
COVID-19

Останимо заједно

ДРАМСКИ РЕПЕРТОАР УСКОРО БОГАТИЈИ ЗА НОВУ ПРЕДСТАВУ

Премијере „Орланда“ 1. и 2. априла на Сцени „Раша Плаовић“

Уз поштовање свих епидемиолошких мера које прописује Кризни штаб у вези са епидемијом вируса корона, ансамбл Дrame, већ месецима, и у таквим условима „наметнутих нових околности“, вредно спрема премијерне наслове који ће ускоро постати саставни део редовног репертоара Сцени „Раша Плаовић“.

После успешне премијере комедије Пјера Корнеја „Илузије“ у режији Николе Завишића, на исту сцену, 1. и 2. априла стиже „Орlando“, по роману Вирциније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар и режији Бојана Ђорђева. Реч је о две премијере истог наслова, а објашњење за то налази се у чињеници да је редитељ Ђорђево своју концепцију базирао на идеји да се у различитим извођењима у насловној улози смењују глумац и глумица. Глумица, која тумачи Орланда је Ива Милановић, студенткиња ФДУ (у класи професора Срђана Карановића), а глумац Драган Секулић је завршио студије ФДУ.



Драган Секулић и Ива Милановић у представи „Орlando“

На питање која је била њена прва асоцијација на Орlando, Ива Милановић нам је казала:

„Прва асоцијација био ми је Мали Принц, који упознаје свакаке личности. И он сам је личност која налази на извесне препреке током одрастања и чије се илузије руше. Он жели да живи, пише и воли. Као што и сви ми, на крају крајева, желимо да останемо деца. То јест, требало би да негујемо дете у себи. И то је оно што

је мени најлепше код њега - његова наивност и ружичасте наочаре“, рекла је Ива Милановић, а на исто питање, Драган Секулић је одговорио: „Немам прву асоцијацију, има их много, много. Издвојићу неколико – сазревање (које ми је у неку руку блиско, јер и даље сам у том процесу), поезија; борба против скоро свих друштвених правила и норми, љубав; рушење граница простора и времена у потпуности. Сам

Редитељ Ђорђево је, пре неколико месеци у интервјуу за „Позоришне новине“, истакао да Вирцинија Вулф сасвим иророчки иише о друштвеној условљености родних улоја. „Њихова оштра раздвојеност је темељ западној друштва и уједно и извор многих невидљивих и неких сасвим видљивих ојресција и уињешавања. То се наравно не односи само на трансродне особе – већ и на свакој мушкарца и жену који кроз цео свој животи и одрастање константно учествују у икакмичењу иоказивања и доказивања своје мушкостии и женскостии, и иио међу свим сексуалним ојредељењима“.

роман је сигурно један од најзанимљивијих које сам читао у скорје време. Тематика ове књиге је

веома важна и њена вредност и актуелност су непролазне“, сматра Секулић.

У ансамблу су и Александра Николић (Краљица Елизабета), Калина Ковачевић (Руска принцеза Саша), Никола Вујовић (Ник Грин), Зоран Ђосић (Румунски надвојвода), Павле Јеринић (Неименовани турски љубавник), Милош Ђорђевић (Циганин Рустем), Вања Ејдус (Мадам ди Дефанд) и Сена Ђоровић (Проститутка Нели).

У раду на представи учествовали су и Синиша Илић (сценограф), Маја Мирковић (костимографкиња), Лука Папић (композитор), Чарни Ђерић (сценски покрет), Дијана Маројевић (сценски говор), Јасна Сарамандић (асистент сценографа)...

Ово ће бити прва поставка у Народном позоришту тог познатог романа о идентитету и друштву, људским сличностима и различитостима, које је славна енглеска књижевница написала 1928. године.

■ М.Б. ■

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ КОМЕДИЈЕ НИКОЛАЈА ОСТРОВСКОГ У АДАПТАЦИЈИ И РЕЖИЈИ ЕГОНА САВИНА

„Вуци и овце“ премијерно у мају на Великој сцени



Интригантна комедија славног руског писца реалистичког стила Николаја Островског „Вуци и овце“, ускоро ће постати саставни део драмског репертоара Велике сцене Народного позоришта. Инсценација је поверена једном од наших најбољих редитеља Егону Савину, који је урадио и адаптацију, а премијера је планирана за 12. мај.

У ансамблу су Олга Одановић (Меропија Давидовна Мурзавецка), Бојан Димитријевић (Аполон Викторовић Мурзавецки), Соња Колачарић (Глафира Алексејевна), Анастасија Мандић (Јевлампии

ја Николајејвна Купавина), Соња Кнежевић (Анфуса Тиховновна), Љубивоје Тадић (Михаило Борисович Лињајев), Александар Ђурица (Василије Ивановић Беркугов), Небојша Кундачина (Вукол Наумович Чугунов), Бојан Кривокапић (Клавдије Горецки) и Димитрије Илић (Паун Савељич).

Радња овог комада, чије су пробе почеле 11. марта, дешава се у једној руској провинцији у другој половини деветнаестог столећа. Островски, као један од најреlevanceтних сатиричара светског театра, највећи део свог драмског стваралаштва посветио је приказивању „мрачног царства“ корумпи-

раног трговачког staleжа. У овом комаду живот је приказан као груба игра материјалних интереса, а људска природа која је додатно подстакнута одређеним историјским условима, испољава се у тривијалним ритуалима буржоаског начина живота и прљавим интересним подухватима – у склапању бракова из рачуна, у мутним финансијским трансакцијама, у верском лицемерју...

„Островски, гледано из духа нашег времена, писац је друштвених, карикатуралних драма. То нису комедије, јер немају ту структуру, али су ликови, истовремено, аутентични и карикатурални, и то не на начин театра, него голог живота“, оценио је Савин на првој читаој проби и открио да је „копад сместио у Јељциново време, јер се његова Русија уопште не разликује од Русије неког владара из 19. века“.

Савин је указао да је у класичним делима наслов - тема и то се, како је нагласио, никад не сме губити из вида.

„Људски род постоји од памтивека у поделама на старије и млађе, мушкарце и жене; вернике и безвернике, богате и сиромашне, писмене и неписмене, луде и нормалне,

простакне и отмене... али постоји једна подела старија и важнија, можда, од свих ових подела. То је подела на вукове и овце. Ова подела не познаје ограничења, она живи и међу пријатељима и међу љубавницима, савезницима и клановима, бандама, партијама. Ова подела не познаје расе ни нације, историјске периоде ни културе, одређења ни припадности. То је подела над поделама. Вечна и неуништива и прати сваки људски живот. Нема тог човека који је проживео на свету, а да није био или вук или овца, или понекад вук, а чешће овца“, сматра Савин.

Према његовом мишљењу, никакав систем, никакво дру-

штвено уређење, поредак, школа или затвор, наука ни култура не може да промени ову вечну шифру људских односа, јер та универзална шифра постоји скривено, затајено у сваком људском односу.

Савин ће урадити избор музике и сценографију, а костиме ће креирати Јелена Стокућа.

У уметничком тиму су и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор), Јасмина Урошевић (продуцент у Драми), Сања Угринић Мимица (инспицијент), Марија Недељков и Даница Стевановић (суфлери), Настасја Аља Даничић (асистент редитеља) и Јасна Сарамандић (асистент сценографа).

■ М. Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ: ПРИМАДОНА ЈАДРАНКА ЈОВАНОВИЋ, ДОБИТНИК ОРДЕНА КАРАЂОРЂЕВЕ ЗВЕЗДЕ ПРВОГ СТЕПЕНА

Оптимиста сам по вољи, а песимиста по интелекту

Своју изузетно богату колекцију значајних награда, примадона Јадранка Јовановић недавно је украсила још једним престижним признањем – Орденом Карађорђеове звезде првог степена који се додељује за нарочите заслуге и успехе у представљању државе и њених грађана. У интервјуу за „Позоришне новине“, првакиња Опере Народног позоришта није крила одушевљење наградом (урученом 15. фебруара на Дан државности Републике Србије) истичући да је због ње веома поносна и срећна.

„Пре две године, када сам добила Међународну награду за оперету, јединствену у том жанру, коју додељује Интернационална асоцијација оперете регије Friuli Venezia Giulia у северној Италији, моја радост је била огромна. Пре свега, јер сам то доживела као круну своје међународне каријере и што сам прва Српкиња која је добила ту награду. Али, када ми је јављено да сам добила Орден Карађорђеове звезде првог степена, нисам могла да поверујем да је могуће бити још радоснији, срећнији. Ова награда има посебан, огроман значај, јер сам је добила у Србији. То је признање које ми је доделила моја земља, која је препознала и приметила све оно што ја јесам свих ових година и деценија – амбасадор своје државе, неко ко никада није променио своје име и презиме, ко није прихватио држављанство друге земље, иако ми је нуђено и ко је због тога, као и сви други грађани када смо били под санкцијама, прошао кроз много мука, препрека, провокација... представљајући своју земљу и на сцени и ван ње, достојанствено и поносито.

● **Ви сте и народни посланик у скупштини Републике Србије у другом сазиву. Шта за Вас представља учешће у српском парламенту, шта је било пресудно да прихватите један такав изазов и уђете у политику?**

Са ове дистанце, пресудан је био управо тренутак у коме сам добила позив од премијера Александра Вучића, кога сам и пре тога познавала читав низ година, да будем посланик. Више ствари је, наравно, утицало на ову моју одлуку и прихватање. Код мене се, иначе, у животу никад ништа не дешава случајно. Све је у некој космичкој хармонији која је мени

намењена и ја то умет да прочитам и препознам. Кроз активности у парламенту, све моје огромно знање и искуство, које сам стекла током досадашњег уметничког живота добило је виши смисао и на најбољи могући начин служи бољитку и представљању Републике Србије.

● **Шта бисте посебно истакли, на шта сте најпоноснији у оквиру свог рада у српском парламенту?**

Пре свега, поносна сам што сам покренула иницијативу, која је и остварена, у вези са проблемом балетских уметника у Народног позоришту. Такође, врло сам се здушно и искрено борила да се, у овој тешкој ситуацији, помогне самосталним и слободним уметницима. Иницијална сам и ситуацију која се тичала проблема које је имала Коларчева задужбина, иако је пре мог обраћања, Министарство културе и информисања предузело неке мере, што ме је изузетно обрадовало. Ипак, најважнији део мога рада, на који сам посебно поносна, односи се на сарадњу са Франкофонијом, а ја сам шеф делегације Народне скупштине при Парламентарној скупштини те значајне међународне организације која представља 88 држава, земаља и регија које користе француски као национални језик. Србија је десет година била само посматрач у Франкофонији. Та организација у први план ставља образовање и културу, једнакост, различитост, солидарност... али, кроз то пројектају и озбиљна политичка питања. Посебно сам поносна што сам у тренутку, када је Србија променила свој статус и постала придружени члан ове заједнице, била шеф наше делегације. Наравно, моје поштење ми не дозвољава да кажем да је то само моја заслуга... Судбина ми је, такође, ишла на руку. Ја тамо никоме нисам рекла да сам оперска уметница, била сам као и сви други парламентарци, на нашим првим сусретима. Међутим, у Луксембургу, десио се наступ Луксембуршке филхармоније. Придружила сам им се на сцени и наступила заједно са њима. Од тог тренутка, све се окренуло у корист Србије.



● **У овој, актуелној, сезони, прихватили сте и позив за рад са младим полазницима Оперског студија „Борислав Поповић“ Народног позоришта у Београду, као један од уметничких руководилаца. Какви су Вам утисци током досадашњег периода рада?**

Много сам се двоумила да ли би требало да прихватим учешће и рад са младим људима, јер сам по природи дисциплинована и одговорна. Сусрела сам се са много лепих гласова, али сам, ипак, очекивала више. Више озбиљности, студиозности, посвећености... Један мањи део све ово показује, док је осталима искључиво важан само њихов селф маркетинг.

● **Од ове године сте и члан Савета Управног одбора Фонда за унапређење вокалне уметности младих „Меланија Бугариновић“. Шта вас је мотивисало да прихватите ту сарадњу?**

Сам гест Меланије Бугариновић која је показала не само да је била чудесна, врхунска уметница, већ и изузетна људска величина. Из генерације у генерацију најчешће се говори о томе какав је имала глас. Чак, и моја генерација, и ја, која нисам била у прилици да је чујем уживо, такође говоримо о њеном фантастичном гласу. Мање се говори и о њеној великој каријери, што бих рекла да је

важније од фантастичног гласа, јер то је природа, а скоро се уопште не говори о овом њеном фонду и њеном племенитом гесту где је свој веома тешко зарађен новац кроз уметност, оставила будућим генерацијама да им помогне знајући колико је тежак пут којим је и она сама ишла. Многи уметници који и зараде одређени новац, не поступе тако, а она је то урадила и наша је дужност да непрекидно указујемо на тај хумани гест вечности Меланије Бугариновић.

● **Недавно сте се поново нашли у самом врху оперских уметника из читавог света - овога пута као члан жирија Међународног такмичења оперских певача, у организацији италијанске школе певања Фиоренца Ђедолинс 2021, (Fiorenza Cedolins), које се ове године одржава виртуелно. Чланови жирија, заједно с Вама, представљају скуп европске елите посвећене класичној музици и оперском певању...**

Србију сам, кроз своју каријеру, увек представљала с великим поносом. Тако је и овога пута где сам се нашла у друштву, заиста, великих светских имена, пре свега певачких, од Роберта Алање до Карлоса Алвареза. Али, нису само певачи чланови жирија, ту је и више од 30 директора познатих светских театарара. Присутвујем једној озбиљној иновацији која уметника ставља у први план. Ово такмичење подразумева да се сваки уметник представи са својом концепцијом одређеног музичког дела. Значи, сам себи је редитељ. То је презентација свеукупне личности једног уметника, дакле не само вокалне технике... Као члан жирија, морам да прегледам укупно 246 видео снимака. То је заиста огроман посао, али сам, с друге стране, срећна, јер и ја много тога учим гледајући те фантастично креативне младе људе из целог света. Изненађујуће је да се нико из нашег Оперског студија није пријавио за ово такмичење.

● **Већ годину дана, услед пандемије корона вируса, живимо неку „нову нормалност“ која нам поприлично условљава начин живота. Колико је, услед свега тога, позориште заиста неопходно људима као један терапеутски простор, уточните за бег од корона стварности?**

У овом периоду веома добро се показало колико је уметницима тешко без уметности, али и колико је другим људима тежак живот без уметности. После једног од концерата, на којем сам наступила у Народног позоришту, сусрела сам се, случајно, са једном госпођом из публике. Казала ми је реченицу која, можда, даје одговор на ваше питање: *Јао, ја ја сам сада у позоришту пошто је заборавила на ковид, ниједној ружној штреници се нисам сејшила и заборавила сам на све муке.* Госпођу је концерт толико занео да се и овога пута показало како уметност заиста оплемењује људе.

● **Опера, бар када је реч о Народног позоришту, егзистира одржавањем разних тематских концерата чији сте и Ви, скоро, редовни учесник. Недостају ли вам представе с репертоара и верујете ли да ћемо ускоро да се вратимо нормалном животу?**

Ја сам оптимиста по вољи, а песимиста по интелекту. Не верујем да ће ово тако брзо проћи, али пошто сам оптимиста по вољи, све оно што нам је дато, можемо и морамо савладати својом вољом и радошћу да смо живи и да се радујемо животу. Када је реч о представама, мени лично не недостају. Много сам их отпевала путујући с једног краја света на други. Заправо, недостају ми неке другачије, раритетне, савремене опере, нешто ново што до сада нисам радила, а не недостаје ми да понављам један те исти репертоар који певам већ четири деценије. Све време, непрекидно, ићи истом линијом, је нешто што мене као уметника не испуњава. Али, веома би ми пријало нешто попут опере коју смо радили овде, у Народног позоришту, пре шест година - „Меланхолични снови грофа Саве Владиславића“. Чекам нешто потпуно ново, другачије, нешто што би за мене била једна нова провокација, нова инјекција радости, уживања и истраживања.

■ Микојан Безбрадица ■

СВЕТСКИ ДАН ПОЗОРИШТА
27. МАРТ: ПОРУКА ЕНГЛЕСКЕ ГЛУМИЦЕ
ХЕЛЕН МИРЕН



Хелен Мирен, фото: International Theatre Institute

„Ово је било веома тешко време за живе наступе и многи уметници, техничари и занатлије, мушкарци и жене мучили су се и борили у професији која је већ препуна несигурности. Можда их је баш та, увек присутна несигурност учинила способнијима да вистреношћу и храброшћу преживе ову пандемију. Њихова машта се већ преточила у инвентивне, забавне и потресне начине комуникације, наравно великим делом захваљујући интернету... Прелепа позоришна култура живеће све док нас буде овде. Креативни порив писаца, дизајнера, плесача, певача, глумаца, музичара, редитеља, никада неће бити угушен и у врло блиској будућности поново ће процветати новом енергијом и новим разумевањем света који сви делимо. Једва чекам!“

Р.П.Н.

ОДРЖАН КОНЦЕРТ „PER LE DONNE CON AMORE“
(ЖЕНАМА, С ЉУБАВЉУ)



Концерт солиста и Оркестра Опере Народного позоришта „Per le donne con amore“ (Женама, с љубављу), уочи 8. марта - Међународног дана жена, одржан је у недељу 7. марта на Великој сцени. Најпопуларније наполитанске, руске и шпанске песме, под диригентском управом Ђорђа Павловића и у режији Ане Григоровић, изводили су Софија Пижурца, Јанко Синадиновић, Љубица Вранеш, Александра Стаменковић, Дејан Максимовић, Јасмина Трумбеташ Петровић, Сања Керкез, Јадранка Јовановић, Иван Томашев и Драгољуб Бајић. Концерт је отворен чувеним тангом данског композитора Јакоба Гејда „Jalousie“ у извођењу концертмајстора Едит Македонске. На бис је, уз учешће свих солиста и Оркестра Опере, изведена позната италијанска канцона *Con te partiro*.

Р.П.Н.

IN MEMORIAM

Власта Велисављевић

(1926-2021)



телевизијским и филмским редитељима. На сцени је провео више од 70 година, а за то време остварио је више од 350 улога, играо у 45 дугометражних филмова, 61 телевизијском филму и 56 серија. Наступао је у скоро свим београдским театрима, укључујући и Народно позориште у којем је неколико година, с великим успехом, тумачио лик Симеона Савског у „Сабирном центру“ Душана Ковачевића, у режији Божицара Ђуровића. Последњу премијеру имао је 25. новембра 2019. године на сцени Мадленианума у представи „Нана“, по тексту Емила Золе и у режији Иване Вујић. Народно позориште у Београду са изузетним поштовањем одаје почаст драмском уметнику Власти Велисављевићу. Вечна слава и хвала.

■ Р.П.Н. ■

Познати српски позоришни, филмски и телевизијски глумац Власта Велисављевић преминуо је у Београду 24. марта у 95. години, после вишедневне борбе са корона вирусом. Вицкасти уметник ведрога духа и диван, драг човек благе нарави, како су га описивале бројне колеге, био је омиљени глумац бројних генерација. Господин Велисављевић био је припадник прве генерације студената глуме у Београду. Сарађивао је са бројним позоришним,

ПОРТРЕТ: ПЕТАР БОЖОВИЋ, ДОБИТНИК „ДОБРИЧИНОГ ПРСТЕНА“



Величанствени
ГОСПОДИН ГЛУМАЦ

Бојковић, са којом је играо у представи „Ђидо“ Јанка Веселиновића, у режији њиховог заједничког професора Миње Дедића. О овом велемајстру глуме, у достојанственом, свечарском тону, с пуно поштовања, шарма, топлине и духовитих доскочица, говорили су управница Народного позоришта Ивана Вујић Коминац, председник Удружења драмских уметника Србије (УДУС) Воја Брајовић, глумица Љиљана Драгутиновић... и председница жирија, Вида Огњеновић која је, између осталог, казала да је Бојковић током досадашње каријере „кроз неколико хиљада

жене улоге и у позоришту; играо је на сценама свих београдских театара, а десет година - од 1. септембра 1984. до 1. фебруара 1994. године, био је стални члан Народного позоришта у Београду.

У том периоду, Бојковић је одиграо незаборавне улоге у пет представа - Бела Кун („Конфитеор“, Слободан Шнајдер/Јанез Пипан), Заратустра („Тако је говорио Заратустра“, Фридрих Ниче/ Нађа Јанетовић), Апис („Апис“, Миодраг Илић/Дејан Мијач), Фердинанд („Војвоткиња од Малфија“, Џон Вебстер/ Ивана Вујић) и Јалмар Екдал („Дивља патка“, Хенрик Ибсен/ Никола Јевтић).

Прохладан зимски дан, претпоследњи фебруарски. Хол Сцене „Раша Плаовић“, око поднева. Много дивног света окупило се да увелича прославу доделе „Добричног прстена“ барду српског и југословенског глумишта, некадашњем прваку Дrame Народного позори-

ГОВОР УПРАВНИЦЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ
ИВАНЕ ВУЈИЋ:

Даме и господо, поштоване велике уметнице свих извођачких уметности, поштовани велики уметници свих извођачких уметности, поштовани филозофи свакодневне животице, поштовани пријатељи, а нарочито поштовани непријатељи за које верујемо да ћеће поштовати пријатељи, макар пред крај данашњега дана...

Бескрајна ми је част да у Народном позоришту које траје 152. године, захваљујући Удружењу драмских уметника и пре свега, захваљујући једној изузетној уметничкој души, можемо рећи једном чудном телу и души - Петру Бојковићу, данас имамо један блистав, диван, здрав дан у коме нема короне. У овоме дану нема короне, у овом дану постоји нешто што се зове та мајчина персектива и ренесансно сликарство Пјера дела Франческа, браћа постојина Петра Бојковића, браћа по томе што је успоставио појаву људског тела у односу на архитектуру светице и на архитектуру васионе. Подсећам оне, који имају времена да погледају чудесну слику „Бичевање Христове“, која говори о паду Констанинопоља. Видећете две групе људи, једна група мирно разговара, а у дубини, тамо у крећућој иде се стварности и дешава, тамо се дешава бичевање Христове.

Господин Петар Бојковић представља право уметничко тело, он се креће у свим правцима, његове ноге се крећу брзином светлости, његова мисао је вечито у крећућој. Он није само глумац, он је лично ја. Од својих првих дана дејинствима, ја до данас, господин Бојковић је исцртавао пре свега оно што је најтеже - лично ја. То лично ја које је код њега величанствено, неочекивано, духовито, увек истинито, праведно, његово мењање жанрова говори само о његовој великој духовној снази и његовој дубокој вери у постојање и мисао човека, али одређено мисао човека у васељењу. Од постојина Бојковића учила сам и учићу увек о томе како се воли, како се бива искрен, како се бива љубаван и како се хода бескрајно уштем најпре.

Ја бих се захвалила постојину Петру Бојковићу на данашњем дану. Он нас је узвисио, ово је један свечани дан у једном храму, најсјајнијем храму града Београда, храму све три уметности - Дrame, Опере и Балете.

Господин Бојковић - морате обратити пажњу као код великих холандских сликара, на његове руке, на његове шаке - осим овог тела, које припада зен будизму и постојину Антониону Аријоу, има руке које припадају најнежнијим инјанцијима светице. Увек када смо радиле, ја сам искључиво гледала његове руке. Оне су свирале кроз историје и давале љубав, хармонију колегама. Значи, овде се ради о једној изузетној појави.

Дубоко се клањам појави постојина Петра Бојковића, дубоко се клањам Удружењу драмских уметника Србије што је донео овакву исправну, добру одлуку и подсећам се како су описали постојина Добрицу Милутиновића, прстен који иде сада на руку постојина Петра Бојковића - величанствени, велики, јак, сасобан, прми, оркански ветрови! А, ја бих додала и Пјера дела Франческа и далека персектива која нас учи о појави човека у васељењу.

шта у Београду Петру Бојковићу. Било би их, наравно, и више, и свечаност би била одржана у неком другом, много већем простору, јер 33. лауреат највећег признања једном драмском уметнику за животно дело, то свакако заслужује. Али, нажалост, број присутних је морао да буде лимитиран у складу са епидемиолошким мерама. Но, упркос свему томе, атмосфера је била пуна позитивне енергије и добрих вибрација. Престижно признање уручила му је колегиница Светлана

излазака на сцену и појава на платну и екранима, одиграо двеста и нешто дивотника, лудака, шаљиваца, грабанцијаша, добродивних промашеника, сирових зликоваца, занесеника, политичких буздована, блеса што гледају у небеса... Међу њима су, свакако, Данило Живић (Више од ире), Никола Тесла (Никола Тесла), Зељо (Чудо невиђено), Жоржо (Лейола јорока), Максим (У име народа), Гиле (Чаруја), Слобо (Лейа села лејо јоре)...

Остварио је бројне, веома запа-

После две и по деценије, поново је, 2. фебруара 2019. године, заиграо у националном театру - у улози Ахмеда, једног од јунака драме „Хасанагиница“ Љубомира Симоновића, заменио је Предрага Ејдуса, који је, неколико месеци раније, преминуо.

Осим у „Хасанагиници“, у Народном позоришту игра и у представама „Калигула“ (Мереја) и „Васа Железнава и други“ (Прохор Борисович Храпов).

■ М. Безбрадица ■

САРАДЊА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ И ЕВРОПСКЕ ПОЗОРИШНЕ КОНВЕНЦИЈЕ (ЕТС)
РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: ЈУЛИЈА ЛЕВАЈ, УЧЕСНИК У ПРОГРАМУ УМЕТНИЧКЕ РЕЗИДЕНЦИЈИ ЕТС

Непроцењива прилика – рад у другачијој позоришној култури



● **Какви су ваши утисци након двомесечне резиденције у Народном позоришту у Београду као асистенткиње редитеља на представи *Илузије*?**

Толико је много ствари на мене оставило снажан утисак да ми је тешко да изаберам. Креативни процес је био изузетно забаван и инспиративан захваљујући томе како је редитељ Никола Завишић водио пробае као и сјајним глумцима са којима смо радили. Искрено сам инспирисана Николином одважношћу – начином на који је створио простор у коме може да се испробава и експериментише. Ништа није било превише, што луђе то боље,

али је некако увек успевао да се врати на суштину Корнејевог дела. Такође ме је инспирисао процес стварања сценографије и музика, и то како су дивне композиције Ање Ђорђевић постале есенцијалан део драматургије представе. Никола је окупио задивљујући глумачки и креативни тим што ме је нагнало да размислим о томе колико се представа и креативни процес заиста свде на то са ким изабереш да радиш. Осећам се изузетно срећно што сам добила прилику да будем део овог тима.

● **Колико је важна међународна размена за ваш рад и развој?**

Сматрам да је прилика да радиш

и проводиш време у иностранству у другачијој позоришној култури заиста непроцењива. Одрасла сам у Мађарској али сам проучавала позориште и радила у Великој Британији која има потпуно другачију позоришну културу. Дошавши у Београд из Лондона, била сам узбуђена што ћу посетити Народно позориште јер сам желела да видим како позоришта заснована на ансамблу раде. Овде постоји и другачији поглед на приступ драмском делу, са више слободе реинтерпретације, што осећам много ближим позоришту уз које сам одрасла у Будимпешти. Научила сам много тога из начина на који Никола ради, али сам подједнако научила и из свих разговора које смо имали након проба, као и шетајући наоколо и откривајући град. Не могу довољно да препоручим младим редитељима, драматурзима и креативним радницима да искористе прилику уколико се укаже и да оду у иностранство како би развили своју креативне праксу.

● **Шта вам је рад на представи на другом језику донео?**

Асистирајући на представи *Илузије* размислила сам о томе како

млади позоришни редитељи треба да раде на бар једном позоришном процесу, а да не говоре језик представе. Како нисам могла да се ослободим на разумевање замршености текста, морала сам да се фокусирам искључиво на изведбу глумца, њихове односе и однос према простору. Било је узбудљиво осетити на сопственој кожи колико је наша комуникација уствари невербална. Чак и у тренуцима када је шала заснована на игри речи, смејала сам се због реакције других извођача. Имала сам изузетну срећу да су сви у тиму показали велику добродошлицу, причајући на енглеском језику, а Христина (драматург) и Раша (асистент редитеља) би ми све увек великодушно преводили.

● **Као младом позоришном професионалцу, шта вам се чини да би била најбоља подршка од стране позоришних институција и организација?**

Мислим да су стипендије попут ове и плаћене шеме и резиденције које омогућавају младим професионалцима да се придруже позоришту како би учили и радили, есенцијалне како бисмо могли да

развијамо наше праксе и започнемо каријере. Такође верујем да би давање простора и времена младима у институцијама у којима могу да експериментишу и истражују, резултирало храбријим и узбудљивијим представама.

● **Кажите нам на чему сада радите и који су ваши планови и наредни кораци у вашој каријери?**

Радим на узбудљивом новом пројекту који је тренутно у фази радионица са позориштем из Лондона "3 hearts canvas", а који ћемо поставити и поделити са публиком ове јесени. Надам се да ћу, како позоришта буду почела да се отварају, предузети нове подухвате као редитељка или асистенткиња у Великој Британији, али ме је искуство у Београду подстакло да потражим више прилика на међународној сцени, како код куће у Мађарској, тако и у другим земљама. Такође имам планове за будуће сарадње са уметницима које сам упознала током боравка у Београду, тако да ћу надам се ускоро поново бити овде!

■ Ана Константиновић ■

* *Јулија Левај је учесник у програму Уметничке резиденције Европске позоришне конвенције (ЕТЦ) у оквиру програма ENGAGE који је суфинансиран средствима из програма Креативна Европа Европске Уније.*

У СУСРЕТ ИЗЛОЖБИ О ЛИДИЈИ ПИЛИПЕНКО (1938-2020) У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Живот посвећен игри

Живела је за позориште и за своју уметност. Није то била ствар каквог свесног, стратегијом руковођеног опредељења, већ израз најинтимнијег нагнућа. Дакле, једини могући пут. У своје позориште, Народно позориште у Београду, коме ће остати одана до последњег дана, ступила је још као ученица балетске школе, 1955. године, да би само четири године касније била промовисана у првог солисту Балета.

Лидијин играчки пут нераскидиво је повезан са два великим кореографским фигурама: Димитријем Парлићем и Вером Костић. Њихови стваралачки путеви били су међусобно условљени, интензивно емотивно преплетени, креативно допуњајући. Димитрија Парлића сматрала је, без двоумљења, најважнијом фигуром у целокупном свом професионалном животу, како у периоду активне играчке каријере, тако и у оном другом, кореографском раздобљу, које је, нешто касније, уследило. Класичне и неокласичне улоге, непрестано су се преплитале, што за

сваког уметника представља праву благодет и драгоцену брану од оног кобног осећања засићења устаљеним играчким фахом, које прети да

Изложба Милене Јауковић посвећена чувеној српској примабалерини и кореографу Лидији Пилићенкоу „Сиваралаштво у два чина“, биће отворена 30. марта у Музеју Народног позоришта, уколико у међувремену не дође до промена у вези са најновијом епидемиолошком ситуацијом са корона вирусом и одлукама Кризног штаба.

све начини рутином. Умела је, готово истовремено, да буде Бела и Црна лубудица, Мирта у *Жизели*, Сванилда у *Копелији*, Принцеза Аурора у *Зачараној лейошници*, али и пркосна Девојка у *Чудесном мандарину*, драмски потресна Даринка у *Даринкином дару* или неукротива Кармен. Сисавши са сцене 1980. године, као

остварена и доказана балетска уметница, Лидија ће се одазвати свом, годинама тињајућем интересовању и посветити кореографском раду. На Парлићеву сугестију о којој, у том тренутку, Лидија ништа није знала, легендарни управник Велимир Веца Лукић, понудио јој да одабере тему свог првог кореографског остварења. Лидија је имала спреман одговор: *Бановић Сиваралаштво*. Добивши „ветар у леђа“, примивши престижну награду Југословенског балетског бијенала у Љубљани за свој дебитантски кореографски рад 1981. године, Лидија је закорачила у свет креације, постајући комплетан аутор својих остварења – осим кореографије, за своје балете је писала либрето и потписивала режију, а неретко била и аутор музичких компилација. Њен балет *Самсон и Далила* доживео је три обнове и био изведен преко 50 пута, док се *Дама с камелијама*, уз мање прекиде, на репертоару Народног позоришта у Београду одржала пуне 24 године и била изведена 85 пута.

Лидија је током читавог свог кореографског стваралаштва одважно и несобично отвара врата многим уметницима у повоју. Једно



ла „оно нешто“ и за тим инстинктивно полазила. И ретко се варала у процени. У многим играчима пронашла је сталне сараднике, верне њеним кореографским пројектима и саобразне њеним уметничким визијама.

Као припадник једног другачијег времена, наклоњенијег балетском стваралаштву, последњих деценија све теже се носила са нарастајућом деградацијом уметности којој је посветила живот. Против уочених неправди, устајала је гласно, борбено и одлучно. Са својим импозантним играчким и кореографским опусом, сачињеним од преко 40 одиграних улога и 16 креираних балета, Лидија Пилићенко се уврстила у ред најзначајнијих балетских уметница и најпродуктивнијих кореографа, зауевши истакнуто место у историји Балета Народног позоришта у Београду у коме је стварала преко 60 година.

■ Милена Јауковић ■

аутор изложбе

Сиваралаштво у два чина

IN MEMORIAM: ПРВАК ДРАМЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ БОРИС КОМНЕНИЋ (1957-2021)

Нежни принц глуме који је волео тишину



Првак Дrame Народного позоришта у Београду Борис Комненић сахрањен је 11. марта у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

Од признатог српског и југословенског глумца, опростили су се родбина, бројне колеге и пријатељи.

Пре тога, у цркви Светог Николе одржано је опело, а у подне, на Великој сцени Народного позоришта, и комеморативни скуп на којем су биле испоштоване све епидемиолошке мере у циљу спречавања ширења корона вируса.

Комеморацију, која је пренесена уживо путем стриминга на ЈуТубе каналу Народного позоришта, водио је глумац националног театра Небојша Кундачина који је позвао присутне да минутом ћутања одају почит признатом драмском уметнику.

Потресним речима, од њега се прва опростила управница Ивана Вујић Коминац која је истакла да је данас диван, сунчан дан, баш онакав какав и треба да буде, када на пут креће „млад, леп, плав, необичан, изузетан, веома поштен, искрен, никад задовољан, господин глумац, Борис Комненић“.

„Упознала сам га још на Факултету драмске уметности. Припадао је изузетној класи, изузетног професора, господина Предрага Бајчетића. Гледала сам у њега, као и остале колеге, у чуду. Били су сјајни глумци, заинтересовани за сваку врсту уметности, пратила сам их по ходницама. Гледала сам Бориса који је волео тишину јер је она истина, зато што речи, негде, истину прикривају... Господин глумац Борис Комненић је толико волео публику и колеге. Волео је не само позориште, него и све остале уметности. Био је пун љубави, заинтересован, необичан, његово лично ја је било посебно. Данас је диван дан,

када на свој пут ка Еулисинским пољима креће блистави господин глумац Борис Комненић. Желимо му срећу, светлост... Тамо га чекају драге колеге, господин Ејдус, господин Николић и многи дивни глумци, глумице, уметници... Шире руке. Нек му је срећан и лак пут“, поручила је Ивана Вујић Коминац.

Комненићев колега из ансамбла Дrame Народного позоришта Радован Миљанић оценио је да је „Борис непорециво био најдуховитији човек међу глумцима на овим просторима“, док је филмски редитељ Горан Марковић нагласио да је реч о једном од најдуховитијих глумаца које сам срео, а притом, био је и необично скроман и никада није правио капитал од својих глумачких бравура

Књижевница и редитељка Вида Огњеновић истакла је да је Комненић био глумац против досаде који је проживео живот врхунске игре и истог таквог немира, бранећи своју човечну вољу да глуми очима и свешћу изван сваког зла.

„Веровао је да глума мора бити истрајно буђење уснулог чуда... Није подлегао слабостима заната. Зато ни у животу ни у глуми није пратио пречице. Нити је ружним речима за друге покушавао да скрене пажњу на себе. Био је глумац који није наметао лик својим улогама које је глумио. Да осети дах њихове слабости и патње. Кад год сам га позвала, одговарао је „борим се, борим се и те како“. Заслужио је да га волимо нежно, као што је и он волео нас. Није награђиван колико је требао својом игром и појавом. Пре два дана осванула је читуља „Осветли небо Боки“, придружујем се тој дивној поруци“, казала је Вида Огњеновић.

Редитељка Цисана Мурусидзе, некадашња директорка Дrame Народного позоришта, рекла је, са болом у гласу, да је Комненић отишао изненада, пре времена и указа-

ла да је пред њим тек био велики репертоар који је требало да одигра „сјајно и надахнуто, као што је увек играо сваку улогу, и малу и велику“.

Првак Дrame Народного позоришта Небојша Дугалић опростио се од свог кума читајући веома тешко написани говор у којем је, између осталог, навео да је Борис био „најнежнији лирски циник“.

„Можда ћутања и речи нису ништа друго до болно преживља-



Последњи аплауз на Великој сцени за Бориса Комненића

вање оних који наслеђују смрт пријатеља, али бојим се да у овом тренутку нико не може да замукне довољно тихо, али ни да изустити нешто што би заличило на Бориса Комненића и на то колико га волимо и колико нам значи. Питам се како говорити и ћутати о смрти онога који нас је цео живот учио како се умире од смеха... Куме мој драги, била је таква радост бити твој кум. Хоћу да верујем да си се само одметнуо или отиснуо, како би вероватно волео да назовеш свој одлазак. Тако сада небу и анђелима завидим на теби. Нека те молитве наше прате и нека ти је срећно одредиште. У загрљај Христов у радост приспео, а вишњи ти се Јерусалим у векове радовао“, рекао је Дугалић.

Телеграме саучешћа поводом смрти Бориса Комненића упутили су председник Републике Србије Александар Вучић, министарка културе и информисања Маја Гојковић, глумци Танасије Узуновић, Светлана Бојковић, редитељ Слободан Унковски...

У оквиру комеморације, која је завршена снажним вишеминутним аплаузом, емитовани су инсерти из неких од позори-

шних представа у којима је Борис Комненић играо у матичном Народном позоришту.

У његову част, у вечерњем термину од 21 час, на ЈуТубе каналу Народного позоришта, стримингом је емитована Нушићева комедија „Народни посланик“ у којој је Комненић тумачио главног јунака Јеврема Прокића.

Борис Комненић је преминуо 6. марта у 64. години у Београду.

Рођен је у Пули 29. марта 1957. године.

Гимназију је завршио у Београду, а глуму је дипломирао на Факултету драмских уметности у класи професора Предрага Бајчетића.

Био је изражајно разноврстан глумац, никако само фаховски, који је подједнако убедљиво и ефектно тумачио драмске, карак-

фо), „Сан летње ноћи“, (Оберон) „Путујуће позориште Шопаловић“ (Василије Шопаловић), „Госпођа министарка“ (Др Нинковић), „Уображени болесник“ (Арган), „Лажа и паралажа“ (Марко Вујић), „Државни службеници“ (Дезмонд Мортон), „Зли дуси“ (Верховенски Степан)...

Последњи премијерни наступ у Народном позоришту имао је 31. маја 2014. године у Нушићеву комедији „Народни посланик“ у којој је веома убедљиво тумачио главног јунака Јеврема Прокића. За ту улогу, на Фестивалу „Буцини дани“ 2015. године добио је „Златно зрно“ за најбоље глумачко остварење.

Као гостујући глумац, с великим успехом наступао је на сценама Атељеа 212, Београдског драмског позоришта, Опере и Театра Мадленианум, Битеф театра, Позоришта „Бошко Буха“, Звездара театра, Југословенског драмског позоришта, Култ театра, Српског народног позоришта и Позоришта младих у Новом Саду.

Рафинираним средствима глумачког мајстора пружао је особен и сасвим аутентичан допринос и у тумачењу бројних ликова на филму и телевизији од којих је свака-

IN MEMORIAM

Умртву су нас заувек најусујили и солистиа Ојере у њензији, баријон Миодраг Мајић (1955) и шефица мушке кројачнице у њензији Јела Бошковић (1965). Почивајте у миру.

ко најпознатији Александар Саша Попадић из „Бољег живота“.

Публика ће га памтити по веома упечатљивим улогама и у серијама „Сиви дом“, „Горе доле“, „Лифт“, „Лисице“, „Вратиће се роде“, „Монтевидео, Бог те видео!“, „Синђелићи“, „Пет“, „Жигосани у рекету“, као и филмовима „Тајванска канаста“, „Т.Т. Синдром“, „Сјај у очима“, „Кад порастем бићу Кенгур“, „Седам и по“, „Читуља за Ескобара“, „Фалсификатор“...

Овенчан је многобројним признањима матичног театра, а награђиван је и на филмским и позоришним фестивалима широм земље.

У његовој богатој колекцији, између осталих, налазе се и Награда „Раши Плаовић“, као и Награда Града Београда за позоришно стваралаштво које је добио за маестрално одиграну улогу Дезмонда Мортон у представи „Државни службеници“.

■ Р.П.Н. ■

ИНТЕРВЈУ: ГЛУМИЦА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ ВЈЕРА МУЈОВИЋ, ДОБИТНИЦА ВУКОВЕ НАГРАДЕ

Култура и уметност су мостови мира

Веома сам се обрадовала што сам један од добитника Вукове награде за 2020. годину коју бисмо сви некако да заборавимо. Али, у тој години је изашла моја монографија „Културна дипломатија у служби Србије“, настала од мог докторског рада, као резултат десетогодишњег научног истраживања, али и тридесетогодишње уметничке праксе. Верујем да је ова награда која се додељује за „нарочите резултате остварене у стваралачком раду на ширењу културе, образовања и науке у Републици Србији и на свесрпском културном простору“ стигла за синергију мог научног и уметничког рада.

Овако у интервјуу за „Позоришне новине“ о својим првим утисцима после уручења Вукове награде, говори вишеструко талентована уметница и дугогодишња чланица ансамбла Дrame Народного позоришта у Београду, глумица Вјера Мујовић.

● **Током досадашње каријере освојили сте многа признања, између осталих, и Награду „Мата Милошевић“, Златног витеза у Москви за улогу Аглаје у представи „Идиот“, Награду за најбоље глумачко остварење за улогу Соњечке на XXIV фестивалу руске класике, прву награду на Фестивалу монодраме Зваигзне у Риги (Летонија)...**

Награде су прво обрадујем, али сматрам да су оне повод за преиспитивање и нове изазове. Истакла бих Награду „Мата Милошевић“,

која се додељује најбољем студенту глуме.

● **Једном приликом сте изјавили, парафразирају, да је глумачка привилеговано занимање јер имате могућност да градећи улоге које су вам поверене, „копате“ по туђим животима које су написали неки фантастични писци, или животима ликова који су стварно постојали. Које јунакиње су највише одговарале вашем глумачком сензибилитету?**

Лолита Владимира Набокова, као изазов и учење свему што ја нисам; Могли из Киплингове *Књиге о цунли*, као вечито питање идентитета, питања да ли је човек одрастао међу вуковима човек или вук и да ли је боље живети међу вуковима него међу људима; Марија Лебјаткина, јуродива Хромка из *Злих духа* Достојевског; Мејбл Грујић, која нас учи доброту; Коко Шанел, која је женама дала илузију која се зове слобода.

● **Средином септембра ове године навршиће се тачно две деценије откако сте постали стални члан ансамбла Дrame Народного позоришта...**

Нажалост, своје главне послове и успехе током ове две деценије доживела сам ван Народного позоришта. Верујем да ће се околности променити и да ћу заиграти улоге које су по мојој мери. У Народном позоришту је мој деда Бата Мандић радио пола века као мајстор светла, од када је Нушић био управник. Зато је Народно за мене више од театра.



● **Осим за глуму, показали сте да имате талента и знања и за књижевност, преводилаштво, музику, научноистраживачки рад... Јесенас сте одбранили и докторску дисертацију на тему „Културна дипломатија као чинилац промене имица Републике Србије у свету“. Зашто сте изабрали баш ту тему?**

Као уметник, а некада и организатор културних акција, гостовала сам и наступала у иностранству – и за наше људе у расејању, и за странце. Са нашом публиком делила сам једне теме, а са странцима друге. Заједничка је била забринутост за моју земљу, за ратна догађања, за страдања. Али, заједничка је била

и лепота уметничког доживљаја и достигнућа, потреба за културом и лепотом. Мурманск, северни поларни круг, фестивал Поларна звезда, Киев, Сузирја, Москва, Гјуз, Хановер, Минхен, Гастајг, Јереван, Армано, Москва, Лобња, Фестивал руске класике, Златни витез, Париз, Културни центар, Рига, Зваигзне, Лондон, Берген, Осло, Линчепинг, Гетеборг, Беч, Салцбург,

Браунау, Канада, Торонто, Монреал, Будимпешта, Текелианум, Грчка, Атина, Крф, Видо, Грузија, Куба, Монголија, Света Муза... То су места којих се сећам, у којима сам боравила својим глумачким послом. Добила сам петнаестак награда. Много доживљаја остаје за вечност, у мени. Многа искуства, такође. Али, имала сам потребу да своја сазнања и искуства формулишем, систематизујем, уредим и уопштим, да бих дошла до препорука за себе и друге – колеге, институције, своју домовину. Мој рад резултат је десетогодишњег истраживања и тридесетогодишње уметничке праксе.

● **У којој мери култура и уметност имају моћ да мењају слику о ружним и уопштеним предрасудама о нашој земљи којима смо, нарочито на Западу, скоро константно изложени већ три деценије, од почетка распада бивше СФРЈ?**

Где год да сам гостовала, снимала, учествовала на фестивалима – никада нисам имала ниједно непријатно искуство, па ни са уметницима из земаља са којима имамо пословично лоше политичке односе. Дакле, култура и уметност говоре лепшим језиком, језиком који боље разуме и разлике, или који потири разлике. Зато су култура и уметност мостови мира и разумевања. Уметнички чин подстиче емоције, а емотивни набој се памти, утиче на несвесно у нама. Тако наша уметност, наше песме, наше слике, наш дух, карактер и менталитет надјачавају негативне слике о нама креиране неколико последњих деценија. Педесетих година XX века, у СФРЈ, постојала је свест о значају културе за имиџ земље, о императиву културне дипломатије – представљања културе у међународним оквирима. Тих година настали су Битеф, Фест, Бемус... Иако су то били фестивали у матици, имали су снажну дипломатску мисију. Култура је за Грчку тешка индустрија, рекла је давно прослављена глумица и министар културе Грчке, Мелина Меркури. Сигурна сам да ово важи и за Србију данас. Културом и уметношћу можемо да мењамо слику о Србији.

■ Микојан Безбрадица ■

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ САРАЂУЈЕ СА МЛАДИМ ПИСЦИМА И РЕДИТЕЉИМА

Одржано јавно читање драме „НУРЕ“

Премијерно јавно читање драме „НУРЕ“, у коауторству Ивоне Ригер и Немање Новковића, одржано је 3. марта на Сцени „Раша Плаовић“.

У подели су били Слободан Бештић (Отац), Данијела Угреновић (Мајка), Хази Ненад Маричић (Алфа), Вања Ејдус (Сара), Бојан Кривокапић (Никон а.к.а. Ниткофф), Бојана Бурашковић (Стела а.к.а. Сенка 1) и Зорана Бећић (Луна а.к.а. Сенка 2).

Комад „НУРЕ“ обрађује свет дигиталне и артифицијелне будућности, одржан и

контролисан од стране елитистичких породица скривених дубоко у утроби земље. Осуђени на заједнички живот, они перпетуирају културу насиља која меље све

ну кроз свеprisутно око камере.

Сукоб генерација у коме страда женска другост, манифестује се као експлозија различитих језичких регистара, који од поетског,



цивилизацијске тековине, и рециклира их у нову стварност умреже-

преко академског, колоквијалног, пропагандног, па све до корпора-

Пренос јавног читања, из јерсијективне глумице, ипублика је могла да ираиши уживо на Инсијаирам и Фејсбук ирофилу Народной иозоришиија у Београду, а иријем је био изузеијан. Бројни коментари одушевљених иледалаца нису сииизали само из Србије и Београда, нею и из реијона, Евроије и свеија. „Шииа иији ишехника. Будуиност иледа у ирошлосиј. Седим у Аусијралији, а слушам иредсјиаву у Београду. Браво“ – наиисала је у коментариу, на Фејсбук ирофилу Народной иозоришиија, иледаијељка која се иредсјиавила као Ада Мис.

цијског и језика информационог технологија, зидају кулисе породичне бруталности.

Ивона Ригер, дипломирао је позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду а магистрала Performing arts у Хамбургу. Поље њене праксе, осим позоришта и радија, обухватају савремени плес и перформанс.

Немања Новковић, магистрала је Немачки језик и књижевност на Freie Universit t у Берлину. Пише поезију, прозу, позоришне комаде и колумниста је за неколико швајцарских часописа. Драма НУРЕ је други текст на коме Ригер и Новковић сарађују као коаутори и који истовремено пишу на оба језика, немачком и српском.

■ Р.П.Н. ■

СЕЗОНА 2020/21.

ВЕЛИКА СЦЕНА



АПРИЛ 2021.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

АПР

СУБ.	03. ГАЛА ВЕЧЕ БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА	од 19.00 до 21.00
НЕД.	04. „100 ГОДИНА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА“ Промоција књиге Владимира Јовановића и свечани концерт	од 19.00 до 21.00
УТО.	06. ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ МАМАЦ кореограф Сања Нинковић	од 19.00 до 20.00
СРЕ.	07. ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевића Толстоја	од 18.30 до 20.30
ЧЕТ.	08. „ВИОЛОНЧЕЛО И СЕРЕНАДА“ концерт ансамбла дрвених дувача и виолончела са солистима Опере Народног позоришта	од 19.00 до 21.00
СУБ.	10. ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића	од 18.30 до 20.30
НЕД.	11. МЛАДИ У ОПЕРИ - МАТИНЕ сцене из опера у извођењу полазника оперског студија „Борислав Поповић“	од 12.00 до 13.00
УТО.	13. ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА кореограф Игор Пастор	од 19.00 до 20.00
СРЕ.	14. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН / 50-та представа драма Душана Ковачевића	од 18.30 до 20.30
ЧЕТ.	15. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића	од 18.30 до 20.30
ПЕТ.	16. НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић	од 18.30 до 20.30
СУБ.	17. БРАС АНСАМБЛ оперска и концертна музика у извођењу чланова оркестра хора и солиста Опере Народног позоришта	од 19.00 до 21.00
НЕД.	18. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића	од 18.30 до 20.30
ЧЕТ.	22. ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија	од 18.30 до 20.30
СУБ.	24. БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 18.30 до 20.30
СРЕ.	28. МИКЕЛАНЂЕЛО / ПРЕМИЈЕРА балет у кореографији и режији Марија Радачовског (гост из Чешке)	од 19.00 до 21.00
ЧЕТ.	29. МИКЕЛАНЂЕЛО балет у кореографији и режији Марија Радачовског (гост из Чешке)	од 19.00 до 21.00

ПРОГРАМ ПЛАТФОРМА

- 10.04. МЛАДИ ПОЗОРИШНИ ЕКСПЕРТИ**, од 17 до 19 часова,
Пробна сала V спрат
- 15.04. „ВИРЦИНИЈА ВУЛФ: ОРЛАНДО И ИНТЕРПРЕТАЦИЈЕ“**
(Орландо - пратећи програм), у 18 часова,
Сцена „Раша Плаовић“
- 17.04. „РУНО: МАТИНЕ“** (Орландо - пратећи програм),
у 18 часова, Музеј Народног позоришта

МУЗЕЈ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Изложба посвећена Лидији Пилипенко
„Стваралаштво у два чина“, аутора Милене Јауковић

АПР

ЧЕТ.	01. ОРЛАНДО / ПРЕМИЈЕРА I по роману Вирциније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 18.30 до 21.00
ПЕТ.	02. ОРЛАНДО / ПРЕМИЈЕРА II по роману Вирциније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 18.30 до 21.00
УТО.	06. ИЛУЗИЈЕ (ИЛУЗИЈЕ) комедија Пјера Корнеја	од 18.30 до 21.00
ЧЕТ.	08. РОМИ КОЈИ СУ УЧИНИЛИ СВЕТ БОЉИМ МЕСТОМ свечана академија поводом Међународног дана рома у организацији удружења „Ромаг“	од 19.00 до 21.00
ПЕТ.	09. ГОСТУЈЕ ФАКУЛТЕТ САВРЕМЕНЕ УМЕТНОСТИ МОНОЛОГОМ КРОЗ ДРАМСКУ ЛИТЕРАТУРУ , играју студенти I године мастера глуме у класи проф. Виде Огњеновић	од 18.30 до 21.00
НЕД.	11. ИЛУЗИЈЕ (ИЛУЗИЈЕ) комедија Пјера Корнеја	од 18.30 до 21.00
ПОН.	12. ОРЛАНДО I по роману Вирциније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 18.30 до 21.00
УТО.	13. ОРЛАНДО II по роману Вирциније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 18.30 до 21.00
СУБ.	17. ИЛУЗИЈЕ (ИЛУЗИЈЕ) комедија Пјера Корнеја	од 18.30 до 21.00
ПОН.	19. ОРЛАНДО I по роману Вирциније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 18.30 до 21.00
УТО.	20. ОРЛАНДО II по роману Вирциније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 18.30 до 21.00
СРЕ.	21. НАРОДНО ПОЗОРИШТА И ФРАНКОФОНИЈА јавно читање француских савремених писаца „Химен“ аутора Луси Депо	од 19.00 до 21.00
ЧЕТ.	22. ГОСТУЈЕ ФАКУЛТЕТ ДРАМСКИХ УМЕТНОСТИ МАЛО БЛАГО, Елејн Марфи дипломски испит Невене Мијатовић	од 19.00 до 21.00
ПЕТ.	23. НОЋНИ ПИСАЦ текст Јан Фабр, режија Јан Фабр, у сарадњи са Културним центром Београда, Народним музејем у Београду и компанијом Траблејн, Белгија	од 18.30 до 20.00
СУБ.	24. ГОСТУЈЕ ФАКУЛТЕТ МУЗИЧКЕ УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ СЛУЖАВКА ГОСПОДАРИЦА опера Ђ. Б. Перголезија	од 19.00 до 21.00
НЕД.	25. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 18.30 до 21.00
СРЕ.	28. ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда	од 18.30 до 21.00



Р:БГД:2
РАДНО ВРЕМЕЊЕ 2:30-3:30

www.narodnopoziroste.rs

Народно позориште у Београду | За издавача Ивана Вујић, управница | Главни уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Бранкица Кнежевић, Сања Милосављевић, Гордана Драгићевић | Сарадници: Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотограф Жељко Јовановић; коришћене фотографије из фонда Народног позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180